

Oletteko olleet myrskyn kourissa vaarallisella merimatalla? Nyt pääsemme eräälle jännittävimmistä. Luukkaan kuvaus Paavalin merimatasta Roomaan on yksi mielenkiintoisimpia ja tarkimpia antiikin ajan kertomuksia purjehduksesta Välimerellä. Pian siinä käy myös selväksi, kuka on kertomuksen päähenkilö ja johtaja myrskyn puhjetessa. Se ei ole aluksen omistaja, ei kapteeni eikä liioin mukana ollut sotapäällikkö.

Edellisen luvun lopussa kerrotaan, miten maaherra Festus ja kuningas Agrippa olivat todenneet, että Paavali ei ollut tehnyt mitään, mikä olisi ansainnut kuoleman tai vankeuden, eli hänet olisi voitu vapauttaa, ellei hän olisi vedonnut keisariin. Nyt Paavali oli annettu Juliuksen, keisarillisen sotaväen sadanpäällikön valvontaan muutamien muiden vankien lisäksi. Matkaan lähtivät myös ainakin Luukas, koska tarkka kerronta tapahtuu me-muodossa, sekä tessalonikilainen Aristarkos, joka joutui osalliseksi vainosta Efeson mellakan yhteydessä, Apt.19:29, ja seurasi Paavalia Makedoniaan ja oli myöhemmin Paavalin vankitoverina Roomassa, Kol.4:10. Jos Paavalilla oli vihamiehiä, oli hänellä myös uskollisia ystäviä. Julius oli varmasti saanut tarkat tiedot vangeista ja kohteli Paavalia heti ystävällisesti. Tähän lienee vaikuttanut myös Paavalin hyvä käytös sekä ystävät, erityisesti lääkäri Luukas, jonka mahdollisesta suosituksesta Paavali pääsi heti ensimmäisessä satamassa, Sidonissa, ystävien luo saamaan hoitoa vaivoihin kahden vuoden Kesarean vankeuden jälkeen.

Heti Sidonista lähdön jälkeen tuulet alkoivat määrätä laivareittiä, ensin piti purjehtia Kyproksen suojaan, sitten Kilikian ja Pamfylian edustalta Lykian Myraan, jossa oli vaihdettava laivaa. Siellä sadanpäällikkö löysi Italiaan matkalla olevan rahtilaivan, joka kuljetti viljaa Aleksandriasta Italiaan. Tämäkin laiva oli valinnut rannikkoreitin, sillä oikeastaan purjehduskausi Välimerellä alkoi olla jo ohi. Se kesti yleensä maaliskuusta syyskuuhun. Nyt oli jo lokakuu, sillä Luukas kertoo, että paastopäivä eli Jom Kippur, suuri sovituspäivä oli ohitse. Knidoksen lähellä laiva piti tuulen takia kääntää kohti Kreetaa. Vaivoin he pääsivät saaren suojassa lähelle Lasaian kaupunkia, paikkaan, joka ”Hyvät satamat”-nimensä mukaan, ei ollut kuitenkaan sopiva talvehtimiseen. Paavali varoitti purjehduksen jatkamisesta syysmyrskyjen takia, mutta laivuri ja laivan omistaja tahtoivat jatkaa Foiniksiin, jonka satama olisi parempi talvikuukausiksi. Heidän asiantuntemukseensa myös sadanpäällikkö luotti.

Heikon etelätuulen alkaessa puhaltua he lähtivät matkaan. Mutta ei aikaakaan, kun Kreetan yli syöksyi kova koillismysky (tyfoonikos), taifuuni ja tempasi laivan tuuliajolle. Kun he pääsivät Kreetasta 37 km:n päässä olevan Kauda nimisen saaren suojaan, he ryhtyivät varotoimiin: vetivät laivaveneen kannelle ja sitoivat köysiä aluksen ympärille ilmeisesti estääkseen laivan reunautojen irtoamisen. He laskivat ajoankkurin estämään laivan ajautumista Afrikan rannikon edustalle, Syrtin hiekkasärkille. Seuraavana päivänä he heittivät osan lastista pois keventääkseen laivaa ja kolmantena päivänä he viskasivat kaiken irtaimen kannelta mereen. Myrskyn ankaruutta ja kestoa Luukas kuvaa hyvin: ”Moneen päivään emme nähneet aurinkoa emmekä tähtiä, ja kun myrsky yhä raivosi ankarana, menetimme lopulta kaiken toivon selvitä hengissä”, jae 20. Kun ei nähty aurinkoa eikä tähtiä, sen ajan ainoita ”navigointilaitteita”, ajelehdittiin kuin sumussa ilman suuntaa aavalla merellä.

Laivalla oli kuitenkin yksi mies, jolla oli toivon sana laivan miehistölle ja matkustajille. Paavali nousi ja muistutti ensin miehistöä varoituksesta, jonka hän oli antanut estääkseen heitä jatkamasta matkaa. Mutta nyt Paavalilla oli myös tärkeä viesti Jumalalta: j.22 ”Mutta nyt kehotan teitä pysymään rohkealla mielin. Yksikään teistä ei menetä henkeään, ainoastaan laiva tuhoutuu. Viime yönä näet vierelläni seisoi sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä palvelen. Enkeli sanoi: ’Älä pelkää, Paavali. Sinä olet vielä seisova keisarin edessä, ja Jumala antaa sinulle sen lahjan, että myös matkatoverisi pelastuvat. Pysykää siis rohkeina, miehet! Minä luotan Jumalaan ja uskon, että käy niin kuin minulle on sanottu. j.26 Jollekin saarelle me vielä ajaudumme.” Paavalilla oli luja usko ja yhteys Jumalaan myrskynkin keskellä. Myrskyn pauhu ei vaientanut hänen kuuloaan ja hengellistä näkökykyään.

Jo neljätoista yötä oli ajelehdittu merellä ilman tietoa suunnasta tai sijainnista. Sitten merimiehet päättelivät, että lähestyttiin rantaa. He luotasivat ja huomasivat syvyyden vähenevän. He pelkäsivät laivan ajautuvan karikkoihin ja laskivat ankkurit. Pelokkaina he aikoivat päästää veneen vesille muka laskeakseen ankkureita keulasta, mutta todellisuudessa paetakseen raukkamaisesti laivasta ja pelastaakseen oman henkensä. Paavali kuitenkin huomasi heidän aikeensa ja sanoi sadanpäällikölle: ”Jos nuo miehet eivät pysy laivassa, teidän on mahdotonta pelastua”. Silloin sotilaat katkaisivat köydet ja päästivät veneen menemään.

Neljätoista yötä myrskyn armoilla! Ei siinä ruoka pysy sisällä eikä pelossa ja jännityksessä paljon nukuta, kunnes epätoivo ja turtumus valtaa mielen. Paavali tiesi, että kaikki tarvitsevat rohkaisua. Ennen päivänkoittoa Paavali kehotti kaikkia syömään, että he saisivat uusia voimia pelastautumiseen haaksirikkoutuvasta laivasta. Hän näytti itse esimerkkiä: siunasi ruokansa ja söi. Tästä muutkin rohkaistuivat ja alkoivat syödä. Ruokailun jälkeen merimiehet heittivät kaiken lastin mereen, jotta laiva keveämpänä pääsisi mahdollisimman lähelle rantaa. Vaikka merimiehet toimivat nyt parhaan taitonsa mukaan, keula joutui särkälle ja jäi siihen kiinni ja perä alkoi hajota aallokossa. Sotamiehet, jotka olivat hengellään vastuussa vangeista, aikoivat tappaa vangit, ettei kukaan heistä pääsisi pakoon. Mutta sadanpäällikkö esti heitä. Hän oli seurannut Paavalia, todella ihmeellistä vankia ja tahtoi pelastaa Paavalin. Sadanpäällikkö käski uimataitoisten hypätä ensin mereen ja muiden selvittää lankkujen ja laivan kappaleiden avulla. Näin tapahtui täsmälleen Paavalin saaman ilmoituksen mukaan: ”Jumala antaa sinulle sen lahjan, että myös matkatoverisi pelastuvat”, jae 24.

Paavalin matka Roomaan oli niin tärkeä, koska se merkitsi evankeliumin ja Jumalan valtakunnan leviämistä ja vahvistumista keisarikunnan pääkaupungissa. Siksi paholainen yritti kaikin tavoin sitä estää. Paavali oli menettänyt henkensä jo Jerusalemissa, sitten myrsky ja sotamiehet yrittivät surmata hänet. Seuraavassa luvussa kerrotaan vielä myrkyllisestä käärmeestä, jonka purema yleensä aiheutti kuoleman. 2.Kor.11:23-28. Miksi Paavali joutui kärsimään näin paljon? Apt.9:15-16, Apt.12:7,9, Apt.20:24.

Luukas ei varsinaisesti kerro Paavalin saarnanneen tällä matkalla, mutta todistiko hän Herrastaan? Miten? Miten luulet Paavalin vaikuttaneen kanssamatkustajiin?

Oletko sinä ollut myrskyssä? Oletko pelännyt vai onko sinulla ollut rauha? Mikä on auttanut? Oletko kuullut Pyhän Hengen rohkaisevan äänen? Ovatko hengelliset korvasi olleet avoinna?

Millaisissa elämän myrskyissä olet ollut? Mitä voit tehdä myrskyn kohdatessa? Oletko silloin voinut todistaa Herrastasi tai rohkaista muita samassa tilanteessa olevia?

Oletko saanut lupautsa, että myös matkatoverisi pelastuu?